

Sygnatura akt *IC 190/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Wodzyńska -Radomska

Protokolant: Barbara Janiszewska-Górka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 r. w P.

sprawy z powództwa Miasto P.- Zarząd (...) z siedzibą w P.

przeciwko W. R.

- o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 77 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Agnieszka Wodzyńska -Radomska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód Miasto P. - Zarząd (...) z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie od pozwanej W. R. kwoty 209,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 200 zł od dnia 22 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty. Ponadto, powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu w kwocie 30,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał na odpowiedzialność pozwanego wynikającą z jazdy środkiem komunikacji bez wymaganego biletu w dniu 7 grudnia 2010 roku. W związku z tą okolicznością kontroler wystawił pozwanej wezwanie do zapłaty obejmujące opłatę dodatkową w wysokości 200 zł. Pozwany zobowiązany był do uiszczenia tej opłaty w terminie 14 dni od dnia jej wystawienia. Powód, obok należności głównej dochodzi roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po terminie płatności opłaty dodatkowej, tj. od dnia 22 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty. Poza tym wobec braku zapłaty należności powód skierował do pozwanej pisemny monit, którego koszt wyniósł 9,50 zł. Pozwana pomimo ponownego wezwania do zapłaty nie uregulowała należności.

W dniu 19 kwietnia 2012 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwaną.

W sprzeciwie pozwana podniosła **zarzut przedawnienia** roszczenia oraz wniosła o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że w niniejszej

sprawie powinien mieć zastosowanie roczny termin przedawnienia. Skoro więc, umowa przewozu została zawarta dnia 7 grudnia 2010 roku i w tym też dniu przewóz został wykonany, a pozew został wniesiony w dniu 13 marca 2012 roku, to roszczenie jest przedawnione.

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 roku pełnomocnik pozwanej wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 grudnia 2010 roku nałożono na pozwaną W. R. opłatę dodatkową w wysokości 200 zł, za jazdę bez biletu tramwajem linii nr (...).

Wobec nieuiszczenia nałożonej opłaty, pismem z dnia 21 stycznia 2011 roku skierowano do pozwanej monit przedsądowy, w którym wezwano ją do uiszczenia kwoty 211,71 zł, na którą składa się opłata dodatkowa w wysokości 200 zł, odsetki ustawowe na dzień wystawienia monitu w kwocie 2,21 zł oraz kwota 9,50 zł tytułem kosztów wystawienia monitu.

Dowody: druk opłaty dodatkowej (k. 63v); monit przedsądowy z dnia 21 stycznia 2011 roku (k. 63);

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na: przedstawionych przez powoda dokumentach w postaci druku opłaty dodatkowej oraz monitu przedsądowego z dnia 21 stycznia 2011 roku (k. 63). Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł ku temu podstaw z urzędu. Stan faktyczny w sprawie był nadto bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 209,50 zł obejmującej opłatę dodatkową za nieposiadanie ważnego biletu przejazdowego oraz poniesione przez powoda koszty związane z obsługą przedsądowego wezwania do zapłaty.

W toku procesu bezspornym było, iż strony zawarły w dniu 7 grudnia 2010 roku umowę przewozu.

Przepis art. 774 k.c. wskazuje na istotę umowy przewozu w sposób ramowy, pozostawiając dokładniejsze jej unormowanie przepisom pozakodeksowym, które zgodnie z treścią art. 775 k.c. mają pierwszeństwo przed postanowieniami kodeksu, które stosuje się tylko o tyle, o ile przewóz nie jest uregulowany odrębnymi przepisami.

Wśród tych przepisów na pierwszy plan wysuwa się ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz.U. z 2000 r., Nr 50, poz. 601 z późn. zm.) wraz z przepisami wykonawczymi.

Prawo przewozowe reguluje przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników.

Na gruncie niniejszej sprawy istotne znaczenie ma przepis art. 16 ust. 1 ww. ustawy, w myśl którego podróżny zawiera umowę przewozu przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nie ustalenia umowa dochodzi do skutku przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Z dowodów przedstawionych przez powoda, a w szczególności wypełnionego blankietu opłaty dodatkowej (k. 63v) jednoznacznie wynikało, że w dniu 7 grudnia 2010 roku o godz. 19.15 pozwana korzystała z usług powoda tj. poruszała się środkiem komunikacji miejskiej na linii nr 13 w okolicach Bałtyku w P. bez ważnego biletu przejazdowego, czemu pozwana nie przeczyła. Zatem w przedmiotowej sprawie strony z całą pewnością zawarły umowę tego rodzaju, bowiem podróżnym był pasażer, który zajął miejsce w środku transportu komunikacji miejskiej, a przewoźnikiem miejskie przedsiębiorstwo komunikacyjne.

Konsekwencją zawarcia powyższej umowy był obowiązek zapłaty należności przez korzystającego z usług przewoźnika za świadczoną mu usługę, której pasażer nie uiścił. Nie mniej jednak pozwana w toku procesu podniosła **zarzut przedawnienia**, który należało uznać za zasadny.

Zgodnie z art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany – od dnia kiedy miał być wykonany. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego umowa przewozu została zawarta i wykonana w dniu 7 grudnia 2010 roku, zatem termin przedawnienia upłynął z dniem 7 grudnia 2011 roku. Tymczasem powód wystąpił z roszczeniem w dniu 13 marca 2012 roku, a więc po upływie terminu przedawnienia. Jednocześnie w niniejszej sprawie termin przedawnienia nie został nigdy przerwany, a przynajmniej powód nie podnosił tego, ani w szczególności nie wykazał tego.

W rezultacie przedmiotowe roszczenie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc. Koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces, która zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej koszty niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powództwo zostało oddalone w całości w związku z czym powód powinien zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania, w skład których wchodzi wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – t.j. Dz.U. Z 2013 r., poz.490) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Agnieszka Wodzyńska - Radomska